

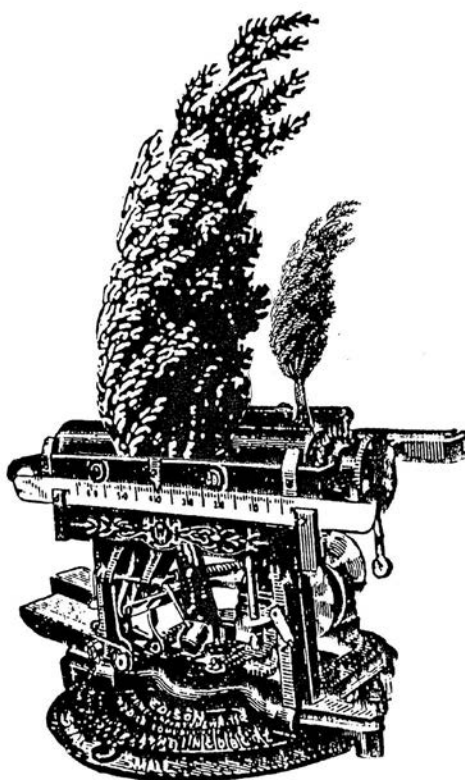
Önszínén fonákján tükörben élt
elkártyázta minden levelét
fa-korában dédapám
mondják egyetlen éjszakán
Szolnokon élt vagy tán Adán
hányat dobbant öregzöld szíve
a gömb alakú korona íve
alatt fű alatt
vagy kézen-közön
lehetett még legelő is ott
legelt a mesefa táltosa
aszályra vízözön
hoppra a kopp
válaszolhatott

és a foncsora-kopott
bozót-titok cserepein
az ágközi kék
elmondja történetét
pitypangos szárvégen a mese
szállt unokák unokájára
a játék szelleme
osztott még szál utódra jusson
valami rám leshettem jusson
fűközön kéz alatt folyt a játszma
jól megkeverve a való a csoda
tétje egy éjszaka
az utolsó lapokról leszállt a filkó
a következő partit vele játsszam
már betemettek az évek ki se látszom

Czilczer Olga

(1940, Szegváron):
zongora-szolfézs szakon
végzett Szegeden,
ahol jelenleg is lakik.
Kezdetben vidékre járt
tanítani, könyvtárban is
dolgozott. Írói pályája
első állomása: *Ne mondj
le semmiről* (antológia,
Szépirodalmi Könyv-
kiadó, 1974). 14 önálló
kötetéből egy válogatott
verseskönyv Irszágban
jelent meg angolul.
Továbbá 3 regény,
1 gyermekregény és
1 gyermekverskötet.
3 hangjátékát a Magyar
Rádió bemutatta. Eddig
a következő folyóiratok-
ban publikált: *Jelenkor*,
Pompeji, *Műhely*, *Liget*,
Holmi, 2000 stb. Mesterei
voltak: Rába György,
Csorba Győző. Jelenleg
új verskötetén dolgozik.

*Már az első kötete is
tartalmazott prózaverset,
a második már csak
prózaversekből állt (1987).*

A lék (egy ész mese nyomán)

A jégen jártam az meg beszakadt
folytathatod a tél tükre alatt
kezdte mint én a ész
öreg hol a test a víz a víz a test
s lehetsz esetleg saját kezdeted
s rám bízta a befejezést
itt abba is hagyta a mesét
vagy csak ellapozta a szél
s már nem tudtam az oldalszámot
fagyablakomon át fejjel lefelé
eresztettek gyökeret a fák
de ahogy mondta Klee
a lentnek a fent nem lehet mása
gyökérnek koronája
tél képe volt pedig
december február
szemben velem a zöldjegű nyár
bogárpillájú emberek villanások
igaz története és sokan mások
volt egy társ egy vagy két gyerek
ahol a lék ott kezdődött a mese
nekem meg folytatnom kellene

Két mutató

Visszasírt időnkben, ablaktalan, faltalan lakásban a képernyő-kék parkká zöldül. Talán most más könyvből olvasna anya a gyerekének, más nyelven kattogva a Singer, mely felváltva varr függönyt és napvilágot. Nekünk ugyan mindegy.

A találkozások ritka percei a szökváltás ideje. Talán már kiment a divatból a köralak. Itt élünk bezárva.

Hacsak a tengelice hátára nem vesz, velünk az üveghegyig meg sem áll. Tik-tak – még ketyegünk. Igaz csak a mese.

Történet folytatása

A monitor széltében történetét írta tovább. Így esett meg, hogy ipszilonnal telt ki a sor.

Más felületeken a mellékfal, késsel, villával az asztal, verssel, drámával a kert. Beragadt billentyű. Fülemlé? Kenderike? Mint aki jól érzi magát. Meg se moccan az ágon.

Ki- és bekapcsolom a gépet. Most röppen fel. No végre! Fellélegezhet a táj. A történetnek a továbbiakban már ő szab irányt.

